

ta näitab markiisile oma mehe miniatüürportree. See on ootamata pauk. Äärmiselt ärritet markiis käseb hobuse saduldada, et ratsutama minna. Aga tuleb kuningas markiisi juure supeerima ja . . . ja leiab magadistuppa astudes tundmata mehe kuninglikku öökuube riidetuna eest! . . .

Ent kuninga tulek üllatas veel kedagi teist: vahvat riimiseppa Calicot'd, keda arreteerituna oli käsutatud luuletama pidunäidendit kuninga sünnipäevaks ja kelle poeetiliste võimete ergutuseks markiis oli riidetund fantastilisse Potifari naise kostüümi ning Joosepi (nii on Calicot eesnimi) nii kuumaks kütnud, et vaene poiss oli plehku pistmas, kui kuningas tuli, ning lossist pääsu puudusel suurde kirstu peitu pugend. Selle kirstu nüüd, mis pidi markiisi teades sisaldama kõik valitsemise aktid jne., käseb Pompadour omist ruumest kanda kuninga ruumidesse, kuna kuningas nähtavasti truudusetut markiisi tahab langeda lasta.

Mis sellest uuest ootamatust seisukorrast välja kasvab, ning kuidas kaval markiis kõigest hoolimata jääb seisukorra peremeheks, näitab kolmas vaatus, mis viib Madeleiné'i ja René teineteise kaenla, madame Pompadourile aga toob hertsoginnaks nimetuse. Võrkuube riidetund kerge-meelsus triumfeerib — mis muugi peaks triumfeerima operetis?

„Madame Pompadour'i“ muusika tähendab püüdu sisukamate väärtuste poole. See pole enam tühipaljas odavate „lööknumbrite“ rida, milledeks olid saand viimasel ajal saksa operetid. Ajajärgule vastavalt, milles tükk mängib, on maitsega sissepõimitud prantsuse rahvalaulu laadis chanson'id, mis ühenduses leidliku instrumentatsiooniga loovad õhkkonna täis veetlust ja kergust.

